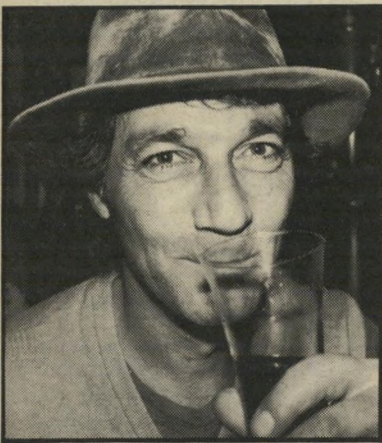

חדשות

חזי

יורם לוקוב
החלטה סופית

נמאס לי שאומרים עליי שכל הזמן אני מדורר חת לכס על מה שקורה ברחוב דינגוף. אני לא אשמה שברחוב הנביאים בחיפה וברחוב המלך ג'ורג' לא קורים דברים. אבל איפה שקורה ומה שקורה, נודע לכם מייד.

הנה החדשות האחרונות משיבת אור-שמח: הצייר היפה יורם לוקוב, שכבר הרבה זמן לא יכול להחליט אם לחזור בתשובה או לצאת בשאלה, החליט סוף-סוף. הוא עלה לירושלים סופית, ואפילו עומד להתחתן עם חברתו, שגם היא הסכימה לחזור בתשובה, או בגלל הדת או בגלל יורם היפה.

ועוד אחת שעברה סופית לשרות האלוהים היא שרד מור, מי שהיתה אשתו הראשונה של עמי מור, הידוע יותר בתואר בעלה של פינצי. שרה עזבה את הדירה היפה שיש לה ברחוב פינקס בתל-אביב, ועברה לגוף בירושלים. אנשים כבר סיפרו לי שהיא מסרה את הדירה במתנה לישיבה, אבל ביררתי ומצאתי שזה לא נכון. הדירה פנויה, ורק לפעמים, כששרה רוצה לעשות עבודה מיסיונרית, היא מזמינה אליה, לאותה דירה, את כל החברים החילוניים שיש לה. כדי שאיזה רב מאור שמח ירביץ בהם תורה.

גם העיתונאית-לשעבר דודו הלוי נפל סר-פית ברשת. רק לפני חודשיים דיווחתי לכם שהוא התחתן בטקס מפואר עם חדווה. אז הוא עדיין היסט בעניין הזה של אלוהים. עכשיו זה כבר סופי — כיפה שחורה גדולה והתייצבות קבועה במועדון של אור-שמח. מה שחתונות עושות לבני-אדם אבל לזכותו אני יכולה להגיד, שבניגוד לכל הרתיים החדשים שסביבנו, הלוי ממש ראוי לתואר "חוזר בתשובה". הוריו הם חסידים נאמנים של הרבי מקונוניץ.

שרה מור
דירה לרבנים

חתונה מיפלגתית

החליטה להתגרש ושיכנעה גם אותו שככה זה הכי טוב. לפני שלוש שנים הם נפרדו, אבל המשיכו לשמור על חברות יפה בין שניהם. אני מתארת לעצמי שפוליטיקאי יודע שבש-ביל לעשות קריירה גדולה הוא צריך אשה לידו. אבל קליינר זכר היטב שאין לו זמן לאשה. חשב חשב, ומצא פיתרון ממש מבריק. השבוע הוא

לפני שלוש שנים הגיעו לקיצם נישואיהם של ח"כ לשעבר מיכאל קליינר ואשתו צפריירה. כולם דיברו על הגירושין האלה דווקא מפני שהיו כלי-כך נקיים וחסרי-סקנדלים ותרבותיים. צפריירה ומיכאל קליינר התחתנו ב-1973, כשהיו עוד שניהם סטודנטים. אחרי שנה נולד להם בנם-בכורם גילעד, וצפריירה חשבה שהנה

מיכאל וצפריירה קליינר
אין צורך לחזור הביתה

נשא לאשה את מזכירתו, שגם היא עסוקה כל היום בענייני-המפלגה. הוא הבין שאל האשה הזאת הוא לא יצטרך לחזור מוקדם הביתה, כי ממילא הוא רואה אותה כל היום. אם ייוולד להם ילד (בכל זאת יש לו לפעמים לילות פנויים) ואם יקראו לו גח"ל או בגין או מצודת-זאב — אל תתפלאו

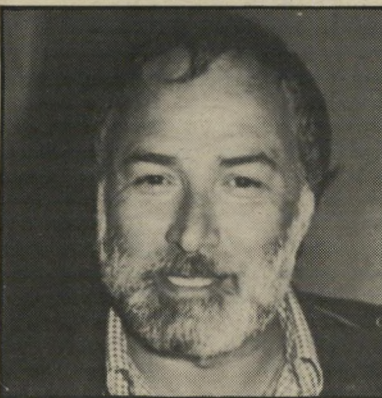
הם הגיעו אל חיי-מישפחה שלווים ורוגעים. היא לא ידעה שאהבתו הגדולה ביותר של בעלה היתה למפלגה שלו, ורק אם היה נשאר לו זמן מהמפלגה היה מבלה קצת בבית. במשך השנים השאירה לו המפלגה פחות ופחות זמן, ואז פיתאום הבינה צפריירה שבכלל אין לה בעל, ולילדים אין כלי-כך אבא. היא

אולי בחזרה לבימה

דליה היתה מאוד מבוססה שהיא יכולה לתמוך באמן, לוליק היה מאוד מבוסס שהוא יכול קצת לשיר. אבל המבוססות, כידוע סופה להיגמר יום אחר.

מי אמר שהערבים של אמ"י לא שווים שום דבר? הנה, בנשף של אמ"י לפני ארבע שנים הופיע הזמר לוליק לוי, אחיו של אושיק, והופיעה גם הזמרת השחרחרות דינה גולן. יחד עם דינה באה לנשף של אמ"י חברתה, הספרית דליה סבלסון. דינה ערכה היכרות בין לוליק לבין דליה, והלכה הביתה. עוד באתו הערב

בשבוע שעבר הם נפרדו. עשיתי מחקר קטן ונודע לי שבגלל המצב הכלכלי התחילו נשים לעשות פחות תלילים, ולכן לקופה נכנס פחות

לוליק לוי

דליה סבלסון

הקופה אינה מלאה

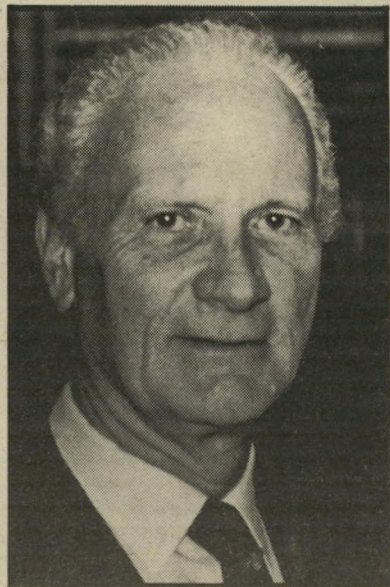
כסף. הפחות-כסף הזה מספיק אמנם לדליה ולשני הבנים שלה, אבל לא מספיק, כנראה, לפרנס גם זמר.

אז לוליק עזב את הדירה של דליה ברחוב ליסיץ, וכבר שמעתי שהוא התקשר עם אמרגן שיתחיל לחפש לו מקומות להופיע.

אולי המצב הכלכלי בכלל עשה לו טובה, ובגלל הצורך בפרנסה שוב נזכה לשמוע את הקול הנפלא של לוליק, כשהוא שר שירים בספרדית? מי יודע?

התחיל הרומאן בין דליה, שהיא גרושה ארבע פעמים ואם לשני בנים, לבין לוליק, שהוא גרוש רק פעמיים, ושיש גם לו שני בנים. מאז הם חיו ביחד. דליה עברה במיספרה מבוקר ועד ערב. סילסלה שיער וצבעה שיער ועשתה פן ותיספורות ואנטי-פרמגנט וכל מה שעושים במיספרה. לוליק היה לפעמים יושב ליד הקופה וגובה את התשלום מהלקוחות האלגנטיים. בערב הם היו יוצאים לבלות ביחד, ובלילה, לפני השינה, הוא בטח היה שר לה את השיריונים יצאו בחריקת שרשרת.

גירסות מי המאשרת, העדפתי שלא לפרסם בכלל את שמה.
"מעניין. מה הן הגירסות?"
אמרתי לו את שני השמות.
"ובכן, זה לא נכון."
"אני באמת מתמצלת, ומאחלת לך כל טוב."

מאיר שמגר
התנצלות!

לא נכון!

איזה מכות-רצח חטף ממני השפיון שלי, שהביא לי את הסיפור על נישואיו של נשיא בית-המישפט העליון, השופט מאיר שמגר! אני לא הסתפקתי בזה, כמוכן. ניגשתי לעניין בדחילו ורחימו. ערכתי חקירות, שאלתי אנשי-מישפט בכירים, וקיבלתי אישור. רק אז פירסמתי את בירכתי לנשואין מעל דפי העיתון.

שבוע אחרי זה התחילו להגיע אליי שמועות, שכל הסיפור אינו נכון. שלושה ימים התביישתי, ואחרי-כך תפסתי אומץ וטילפנתי אל השופט שמגר עצמו, כדי לברר סופית.

דרינג, דרינג.
"אפשר לדבר עם כבוד השופט, בבקשה?"
"מי רוצה אותו?"
"רחל המרחלת."
"רק רגע, בבקשה."
"שלום לך כבוד השופט, אני מטלפנת אליך כדי לשאול את פיך אם הידיעה שפירסמתי נכונה. אחרי שהגיעו אליי תגובות שאמרו שאינה נכונה."
"הידיעה אינה נכונה. חבל שלא צילצלת קודם!"
"פשוט לא העזתי. ומאחר שהיו לי גם שתי